

A man with a beard and dark hair, wearing a dark suit jacket over a white shirt, stands on the left. A woman with long blonde hair, wearing a shimmering, sequined, long-sleeved dress, stands on the right. They are both looking at each other in a romantic, intimate pose. The background is a soft, out-of-focus blue and white with circular bokeh lights.

EMILY D. BEŇOVÁ

Kým nás
pravda
nerozdělí

EMILY D. BEŇOVÁ

Kým nás
pravda
nerozdelí

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Matej Faltin
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2019, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-973385-1-7

*Pre moje dcéry Viktóriu a Karin,
ktoré sú zmyslom môjho života*

PROLÓG

„Si moja manželka,“ poštekli ma dychom na šiji a jeho hlas vo mne rozpáli ohne, „a ako moja manželka máš isté povinnosti. A ja som sa práve teraz rozhodol, že je najvyšší čas, aby si si ich začala plniť.“

KAPITOLA 1

Ryan stojí nado mnou a mračí sa na moju vystretú pravačku. Nepáči sa mu, že tam vidí tak málo mincí.

Dnes bol zlý deň. Ľudia sú čoraz ostražitejší a dávajú si na veci lepši pozor. Lenže on by sa nahneval, aj keby som mala obe ruky plné bankoviek. Nikdy nebude mať dosť. A s každým uplynutým dňom sa utvrdzujem v tom, že na mňa kladie stále väčšie nároky.

„To je akože všetko?“

Prikývnem. „Viac sa mi získať nepodarilo.“

Pozrie sa na mňa temnými očami farby horkej čokolády a mne stiahne útroby. Neverí mi, čo tiež nie je nijaká novinka. Občas som mu nejaké prachy potiahla, veď aj ja potrebujem z niečoho žiť alebo si niečo kúpiť, no teraz nie. Dnes som mu nevzala ani mincu. On má však aj napriek tomu pocit, že ho pravidelne okrádam.

Keď je takýto chladný, bojím sa ho.

Ryan je priveľmi temperamentný. Stačí akýkoľvek slabý impulz a vybuchne ako granát. Človek nikdy nevie, ako zareaguje, pretože v jednej chvíli je pokojný a vzápätí má pohľad šialenca. Najhorší je však jeho kamenný nečitateľný výraz, ktorý je predzvesťou prudkej reakcie.

Buď zostane pokojný, alebo vybuchne ako sopka a zmláti ma. Nebolo by to prvý raz, čo na mne jeho pravačka zanechala stopy. Posledné dni je to čoraz častejšie. Veď aj pred troma dňami mi silno stisol ramená a zatriasol mnou v amoku ako hrkálkou v domnienke, že som ho okradla. Aj v ten večer bola slabá noc a ja som nezohnala až toľko prachov, koľko si predstavoval. Modriny, ktoré mi zanechal na

rukách, sú dôkazom toho, že Ryan vie byť poriadne vyšinutý, ak mu prepne.

Zrazu sa rozrehoce ako blázon. Doslova sa celý roztrasie a jeho smiech sa stupňuje. Neviem, čo je také smiešne, no Ryanov smiech vás dokáže nakaziť a vy sa začnete smiať s ním.

Tiež sa začínam usmievať. Mám pocit, že si ma doberá a teraz mi povie, že ma nachytil ako neraz predtým, no vo chvíli, keď sa prvýkrát nahlas zasmejem, zväžnie ako šmahom ruky a dá mi takú silnú facku, až sa mi zatmie pred očami. Plecom vrážam do steny po mojej pravici a ešte si udriem aj hlavu.

„Ty malá špinavá zlodejská suka! Myslíš si, že som debil a nevidím, že mi dávaš len odrobinky a pre seba nechávaš väčšiu časť? Kde sú zvyšné prachy? Navaľ všetko, čo máš!“

„Nič viac nemám!“ skríknem a pohladím si boľavé líce. „Dala som ti všetko. Nenechávam si ani medenáček. Ľudia teraz nosia karty a majú pri sebe len hotovosť. Dobré to vieš. Neokradla som ťa. To je všetko, čo sa mi za dnešnú šichtu podarilo ukradnúť.“

Áno, ukradnúť! Som totižto zlodejka!

Keď mi zomrela mama, ujal sa ma strýko Ryan, no ešte predtým jej sľúbil, že sa o mňa postará. Mama určite netušila, ako to postará presne myslel, no stavím sa, že takáto výchova by jej iste nezišla na um. Ak by vedela, čo je zač a aký druh výchovy pre mňa plánuje, určite by ma nezverila do jeho rúk. Sama by som sa radšej rozhodla pre detský domov, no mama si to takto priala a ja som nebola plnoletá, aby som mohla rozhodovať za seba.

Mama umrela, keď som mala trinásť rokov. Už vtedy bol Ryan vagabund. Striedal prácu ako ponožky a viedol ľahkomyselný život. Mama vedela, že lieta v drobných krádežiach, no verila, že z toho vyrastie a že keď mu prischnem, upokojí

sa a začne sa starať viac. Nájde si prácu a bude žiť ako vzorný občan.

Veľmi sa mýlila.

Ryan nikdy nevyrástol a obávam sa, že nikdy ani nedospje.

„Lenže toto je málo. Nemáme dosť ani na žrádlo.“

„Keby si menej pil a prestal vyhadzovať prachy na to svinstvo, ktoré si picháš, vystačilo by nám.“

„Ešte si aj drzá, ty šteňa? Kto ťa vychoval? Kto ťa prijal pod svoju ochranu?“

„Trpíš ma len preto, lebo ťa o to poprosila mamka, a preto, lebo pre teba kradnem. Ináč by si ma nechal skapať na ulici.“

Usmeje sa. „Máš pravdu. Nechám ťa skapať na ulici ako prašivého psa, keď mi nedonesieš do rána viac. Chcem minimálne tisícku a je mi jedno, ako sa k nej dostaneš. Pre mňa, za mňa sa aj predaj, no do rána budem mať na stole prachy. A Boh ťa chráň, ak sa vrátiš bez nich.“

„To nemyslíš vážne?! Som unavená. Je pol druhej ráno a chcem spať, takže dnes už nepôjdem nikam. Veď aj zajtra môžem vyraziť do ulíc a...“

Prask!

Znova dostávam pravačkou na boľavé líce, no teraz schytáva hlavne brada a v ústach pocítim pachuť krvi. Myslím, že som si zahryzla do pery, no nie som si istá, lebo ma bolí celá polovica tváre.

Ryan udiera znova, no tentoraz ma bije po hlave a už neprestáva. V afekte sa zvíjam do kľbka a rukami si kryjem hlavu.

Prosím ho, aby prestal, no on ma nevníma a melie si svoje. Vrieska niečo o tom, že mu nebudem papuľovať, že som len špinavá chudera a musím ho počúvať. Jeho slová vnímam len okrajovo. Práve v tejto chvíli myslím iba na to, ako sa zachrániť, lebo keď to neurobím, ten nadrogovaný šialenec ma

zabije.

Keď príde kopanec do boku, otvoria sa dvere a do domu vstúpi jeden z jeho holohlavých kamarátov. Nie som si istá ktorý, lebo sa stále kryjem na zemi, no ďakujem mu, pretože práve teraz mi zachránil život.

„Čo chceš? Nevidíš, že mám rozhovor s neterou?“

„Nerád ruším, no mám pre teba zásielku. Čistý matroš, kámo. Pôjde to na dračku,“ povie a je mu úplne jedno, že čupím schúlená na zemi a plačem. Som dotlčená a ubolená. Celá sa chvejem a modlím sa, aby Ryan odišiel a nechal ma už na pokoji.

„Ajajáj!“ zaraduje sa Ryan a pomädlí si ruky. „To vyzerá na dlhú noc, bratku. Kde to máš?“

„Doma. Ak si tu skončil...“

Ryan sa na mňa pozrie a znechutene nado mnou ohrnie nosom. „Skončil som. Nateraz. A ty!“ hrozí mi ukazovákom. „Ešte raz na mňa zvýšiš hlas a skončíš v nemocnici. Ak nie v márnici.“

Sledujem, ako si berie bundu a opúšťa dom. Keď za sebou zavrie oškreté a niekoľkokrát rozkopané dvere, rozplačem sa.

Zrazu akoby sa napätie vo mne uvoľnilo a všetky moje emócie vyplavuje na povrch. Revem, až sa zajakávam, a pokúšam sa zistiť, či nemám niečo zlomené.

Kopol do mňa tak silno, že si necítim bok, a čo sa týka tváre... Opúcha mi pera, ktorú mi rozťal, keď ma udrel. Som ako veľká modrina, lenže toto sa nestalo prvýkrát.

Opierajúc o múr sa zviecham zo zeme a krívajúc kráčam do kuchyne, kde si opláchnem puchnúcu peru. Z úst vyplujem krv a jazykom si skontrolujem zuby, či mi nejaké nevyrazil.

Spomínam na časy, keď žila mama.

Bývali sme v tomto domčeku, no predtým nebol taký zničený a zanedbaný, ale pekný a útulný. S mamou sme často

sedávali na terase za domom a pili čaj alebo vyvárať a piekli v kuchyni. Mamkina bábovka bola najlepšia v širokom okolí. Keď zavriem oči, viem si živo predstaviť úžasnú vôňu piškóty.

Často spomínam. Rada sa vraciam do minulosti, lebo je to obdobie, keď som bola šťastná. Naozaj šťastná. Prežila som krásne detstvo. Mama bola najlepšou mamou na svete, no potom prišla rakovina a vzala mi ju.

Nebolo to fér, no život nie je spravodlivý. Hrá svoju hru, a ak sú karty raz hodené, nie je šanca, aby sme sa vyhli osudu. Nie všetko sa dá obísť a zmeniť... lenže... Je to takto aj v mojom živote?

Naozaj je mi súdené žiť s Ryanom a trpieť jeho agresiu? Skutočne sa nedá tomuto vyhnúť?

Neraz som premýšľala o úteku. Plánovala som, ako od neho zutekám a on ma nikdy nenájde, no vyňuchal by ma. Vždy a všade. Alebo nie? Mám šancu dostať sa od neho raz a navždy?

Prečo by som sa o to nemohla aspoň pokúsiť? Prečo nie teraz? Čo mi bráni?

Otvorím oči a v hrdle mi náhle vyschne. Prečo som stále tu? Prečo ho trpím? Tento život si predsa neželám. Nechcem pre neho krahnúť. Už nikdy v živote nemienim krahnúť!

Srdce mi bije ako pneumatické kladivo až niekde v spánkoch a adrenalín mi koluje žilovým riečiskom ako láva. Toto je moja šanca! Mám právo na lepší život. Chcem lepší život. Lenže kam pôjdem bez peňazí a sama? Kto mi ponúkne ubytovanie a prácu?

Nemám školu, lebo Ryan tvrdil, že také somariny nebudem v živote potrebovať. Vedela som, že to nie je správne, no nemala som na výber. Bol starší, zaujal miesto môjho rodiča a ja som poslúchla. Spočiatku sa mi to zdalo super.

Nemusela som sa učiť ani navštevovať školu. Bola som

doma. Brával ma za svojimi kamarátmi a mne sa to páčilo. Spočiatku! Potom ma presvedčil, aby som si obliekla otrhané veci a začala žobrať.

Na bostonských uliciach sa našlo veľa milých ľudí, ktorí mi prispeli, a Ryan to začal využívať čoraz častejšie. Dával mi málo jesť, aby som vyzerala chudo a úboho. Ľudia sa nad chuderkou sirotou vždy zľutovali, no keď som dospievala, boli čoraz odmietavejší. Ryan stratil dobrý zisk, a preto ma naučil kraďnúť.

Spočiatku mi to pripadalo zábavné, mala som šestnásť a vyžívala som sa v tom, aká som šikovná. Nikto nikdy nezisťoval, že som mu potiahla peňaženku či mobil, alebo peniaze z vrecka na bunde. V kraďnutí som bola naozaj dobrá. Keď som si začala uvedomovať, že to nie je správne, bolo neskoro. Bola som v tom namočená až po uši a nebolo už cesty späť.

Ryanovi moja šikovnosť v okrádaní nevinných úbohých ľudí vyhovovala a neprichádzalo do úvahy, aby sme s tým prestali. Lenže začal zdvíhať latku a mnohokrát som kradla od rána do rána, aby som splnila jeho nároky.

Aj dnes to bolo tak, no dnešná noc bola slabá. Krádeže sa už nevyplácali. Ľudia používali bankomatové karty. Ak som aj ukradla peňaženku, bola mi nanič, lebo bez PIN kódu sa nedali vybrať z účtov peniaze. Snažila som sa ich získať aj žobraním, no ľudia sú čoraz ľahostajnejší. Obracajú tváre, ak vidia žobrajúce ruky, a tvária sa, že tam nie sme.

Na jednej strane im rozumiem. Neveria. Myslia si, že len klameme, čo je v konečnom dôsledku väčšinou pravda. No sú tu aj takí, ktorí potrebujú každú vyžobranú mincu, aby prežili. Aby sa aspoň raz za deň najedli alebo napili. Viem, sú aj takí, ktorí si kúpia radšej lacné víno, no doba je zlá. Lenže komu môže človek veriť?

Ktorý žobrák je ten pravý a kto len lotor berúci pre niekoho prachy?

Šéf rozostaví svojich „žobrákov“, ľudí, ktorí by pre kúsok chleba ochotne kradli, a oni pre neho žobrujú lup. Je to bežné ako ranné vstávanie či dýchanie. Vyžobrané prachy mu „žobráci“ odovzdajú a on im dá len málo z toho. A tí chudáci? Sú mu za to vďační ako za vlastný život.

Úbohé a zároveň rafinované.

Tiež som si tým prešla, no s tým rozdielom, že mne Ryan nikdy nedal „plácu“ za to, že som pre neho vyžobrala plnú hrst bubákov. Preto som si občas niečo ukradla. Aspoň na intímne potreby. Niekedy sa mi podarilo „zarobiť“ viac, no boli aj slabé dni, keď som horko-ťažko vyzbierala sto dolárov.

Možno tiež skončím ako žobráčka, no už som sa rozhodla. Odídem od Ryana, aj keby som mala zostať bezdomovkyňou a zamrznúť niekde na ulici. Po desiatich rokoch jeho teroru som skalopevne odhodlaná opustiť prístav a ujsť od neho čo najďalej.

Zvrtnem sa na päte a vybehnem do izby na poschodí. Vletím dnu a vytiahnem zo skrine tašku. Nahádzem do nej svoje veci a opúšťam izbu.

Odchádzam! Bez peňazí, bez jasného plánu, len s vidinou, že bude lepšie. Že keď sa od neho oslobodím, prežijem a neskončím na ulici ako bezdomovkyňa.

Mala som to urobiť už dávno, no neodišla som. Bolo to hlavne kvôli strachu, lebo viem, že ak ma Ryan dostane späť, zmláti ma ako žito. Teraz však neváham. Nemám v pláne dať sa chytiť. Chcem a musím odtiaľto vypadnúť tak ďaleko, aby ma nikdy nenašiel.

Zbieham na prízemie a vo chvíli, keď siaham na kľučku, dvere sa otvoria a dnu vstúpi vysmiaty Ryan. Úsmev mu však z tváre zmizne, keď ma zazrie s taškou v ruke.

Som ako prikovaná a nedokážem sa ani pohnúť. Jeho pohľad ma priklincuje, lebo presne vie, čo som plánovala urobiť.

„Kamže?“ spýta sa a zavrie dvere. Vnútri stojí aj jeho holohlavý kamarát a pobavene si ma prezerá. „Zdá sa, že máš naponáhlo. Zbalila si si všetko?“

„Chod' dočerta, Ryan! Odchádzam od teba. Už pre teba nebudem robiť. Rozumieš?“

„Ak čakáš, že ti dovolím odísť, skutočne si na omyle, Norin. Práve teraz sa nemôžeš pobrať preč, lebo mám pre teba lukratívnu práčičku,“ povie s úsmevom, za ktorým sa skrýva niečo temné.

Prehltnem. Skáčem pohľadom k dverám a premýšľam, či sa mi podarí vybehnúť von. Viem však, čo ma čaká, ak mi to nevyjde.

„Ani sa nespýtaš, o aký kšeft ide?“

„Nechcem to vedieť.“

Ryan sa usmeje a pozrie sa na kamaráta. „Zarobí nám ten obchod dosť, čo povieš?“

Kamarát si ma premeria a usmeje sa. „Hej, len si ju pekne doriadil.“

Cítim, ako sa nado mnou stmieva a moje srdce silno udiera. Netuším, o čom je reč, no niečo vo mne vie čítať medzi riadkami ich dialógu a bojí sa toho najhoršieho.

„Zahojí sa to. Vezmi ju k tomu chlapovi a ten sa o ňu už postará.“

Holohlavý muž ma schmatne a nepomôže mi ani vzpierať sa. Ryan mi vytrhne tašku a jeho kamarát ma ťahá z domu. Snažím sa mu vyšklbnúť, prosím ho, aby ma nechal, no on ma vlečie ako zločínca.

Odvádza ma po ulici, kde sa ma vôbec nikto nezastane, až do domu o ulicu ďalej, kde zaklope na dvere.

„Pusti ma! Prosím ťa o to. Povieš Ryanovi, že som ti ušla.“

„A Ryan ma zabije?! Zabudni!“

„Prosím. Pusti ma!“

„Sklapni a buď rozumná. Sama si všetko zhoršuješ. Ak budeš robiť, čo ti povie, začne byť k tebe milý.“

„Prečo si ma sem dovedol? Čo je to za miesto? A čo ten chlap odo mňa chce?“

„Neviem, čo chce, no zháňa peknú babu. Teraz ma počúvaj, Norin. Rob, čo ti povedia, a budeš sa mať ako prasa v žite. Buď sprostá a skončíš tuhá niekde v kanáli. Poriadne zvaž, čo chceš.“

„Chcem odísť.“

„Lenže to ti Ryan nikdy nedovolí.“

Holohlavý znova zabúcha na dvere, no nepovie mi už nič viac. Pred nami zrazu stojí ďalší potetovaný chlap bez vlasov. Je obrovský a ide z neho strach. „To je ona?“ spýta sa hrubým hlasom a mne zarezonuje kdesi v žalúdku.

„Hej.“

„Je zbitá. Pán jasne povedal, že chce niečo pekné.“

Znova prehltnám vlastný dych aj paniku, ktorá mnou lomcuje z celej sily. Čo sa tu deje? Hádám ma naozaj predali do bordelu ako nejakú pobehlicu?

„Bola neposlušná.“

Tetovaná gorila si ma znova znechutene premeria pohľadom a potom kývne hlavou. „Fajn. Uvidíme, čo povie. Poď dnu,“ povie, no ja sa ani nehnem. Nechcem vstúpiť, lebo hoci mlčím, tuším, o čo tu ide.

„Čo som povedal? Poslúchaj a budeš sa mať dobre.“

Uvažujem medzi útekom a ľahšou voľbou, no volím si ľahšiu, pretože strach z toho, že ma po úteku dostanú a dobijú, je silnejší. Vstúpim dnu a gorila za mnou zavrie dvere. Ocítam sa v obyčajnom dome, kde na chodbe postáva niekoľko sporo odetých dievčat.

Niektoré sú mladšie odo mňa, iné oveľa staršie. Ich oblečenie napovedá, kde som sa ocitla, no moje podvedomie nechce vidieť dôvod, ktorý je v skutočnosti celkom zjavný.

Ryan by ma predsa nepredal ako lacnú pobehlicu do vykričaného domu. Alebo áno?

„Len choď. Až dozadu a potom hore schodmi,“ inštruuje ma potetovaná gorila a ja sa presúvam ku schodisku a potom hore. Kráča tesne za mnou a vedie ma až k dverám, spoza ktorých počuť smiech. Zaklope na ne, a keď sa otvoria, zadíva sa na nás mladá baba v negližé. „Priviedol som ju.“

Prehltnem. Opäť sledujem cestu, ktorou ma sem dovedol, a zvažujem, či sa mi podarí ujsť. Dvere sa však naširoko otvoria a objaví sa v nich príťažlivý muž. Je iba v župane a jeho blondávé strapaté vlasy pôsobia príťažlivým dojmom. Premieria si ma bádavým pohľadom a zamračí sa.

„Čo má s tvárou? Jasne som povedal, že chcem peknú babu. Čo má znamenať toto?“

„Vraj niečo vyviedla. Požiadal som o nedotknutú korisť, no nemaj strach, zahojí sa jej to.“

Blondiak sa na mňa pozrie a zavrtí hlavou. Modlím sa, aby ma odmietol, aby povedal, že ma nechce, že o takú zbitú nestojí, no on to neurobí. Prikývne a pozve ma do izby.

Váham iba sekundu, ale potom s myšlienkou, že ho poprosím o milosť, vstúpim.

2. KAPITOLA

Sadnem si za stôl a sekretárka mi prinesie kávu. Položí ju predo mňa a informuje ma, čo ma dnes čaká a neminie.

Tri porady, jeden míting a kopa iných záležitostí, ktoré musím vyriešiť. Nestážujem sa však. Baví ma, čo robím a vôbec neľutujem, že som sa pred desiatimi rokmi ujal rodinnej firmy, ktorá zabezpečuje výstavbu budov, ale aj ich reštaurovanie.

„Ďakujem. Ak by opäť volala Beatris, neprepájajte mi ju.“

„Áno, pán Wain. Ešte niečo?“

„Zavolajte mi Tonnyho.“

„Iste. S dovolením,“ povie elegantná ryšavá žena v trendovom nohavicovom kostýme a opustí moju kanceláriu.

Hľadím do papierov, ktoré ležia na stole, a podpíšem niekoľko zmlúv.

Konečne je piatok. Tento týždeň bol veľmi náročný a riešil som jednu vec za druhou, akoby mal nastať koniec sveta.

Keď podpíšem, čo treba, osobne zavolám dodávateľovi, ktorý mešká s dodaním už viac ako týždeň, aby som mu pripomenul, že má posledné tri dni na zaslanie objednaného tovaru. V opačnom prípade si nájdeme iného. V tomto som nekompromisný. Nemám rád, ak ma niekto vodí za nos, a už vôbec, ak nedodrží termín, s ktorým počítam. Čas je jediné, čoho mám žalostne málo a nerád robím veci po termíne alebo na poslednú chvíľu.

V mojom svete je čas súper, ktorý si nekladie podmienky. Jednoducho musím konať hneď a teraz, lebo zajtra môže byť už neskoro.

Kým telefonujem a snažím sa vydoberať si svoje, do kancelárie po tichom zaklopaní vstúpi starší muž s fúzikmi a potichu podíde k môjmu stolu. Má na sebe tmavosivý smoking, ktorý nevtieravo konkuruje jeho prešediveným vlasom.

Tonny je náš rodinný priateľ a tiež muž, ktorému pri vedení firmy bezpodmienečne dôverujem. Je to človek, ktorý stál ešte po boku môjho otca a teraz stojí po mojom a pomáha mi viesť impérium, ktoré je mojou pýchou, vášňou, ale aj dedičstvom, ktoré sa dedí z otca na syna.

„Je to na vás, pán Solt,“ poviem dodávateľovi na druhej strane telefónu a nervózne sa pohrávam s perom. Snažím sa byť pokojný, no ak by bol ten neschopný babrák pri mne, asi by som sa neovládol a rovno ho zlomil v páse. Veľmi sa musím snažiť, aby som zachoval pokoj a rozvahu a komunikoval s ním tak, ako sa od muža na mojej úrovni žiada. „Ako som sa už vyjadril, máte na to pár posledných dní. Potom si nájdeme iného dodávateľa.“ Ukončím hovor a vrátim mobil späť do stojana, ignorujúc muža, ktorý mi opakuje, že dodávka bude v deň náhradného termínu, ako sme sa dohodli.

„Problémy?“ spýta sa Tonny so záujmom.

„Len som pripomínal dodávateľovi, že je nahraditeľný.“

Tonny sa usmeje. „To my všetci, chlapče. Volala mi tvoja sekretárka. Vraj si ma zháňal. Čo môžem pre teba urobiť?“

„Včera popoludní mi volali z novín, že by radi spravili reklamu pre našu spoločnosť.“

„Áno, viem. Volávajú pravidelne. Odmietáš ich už takmer rok. Čo s nimi?“

„Tentoraz som ich prijal,“ priznám s povzdychom a Tonny na mňa vypleští oči.

„Vari ti sľúbili balík cigár a sombrero?“

Zasmejem sa nad trefnou poznámkou starého priateľa a opriem sa lakťami o dubový stôl.

„Len som sa nad nimi zľutoval.“

„Ako to? Ved' vravíš, že tvojou reklamou sú pacienti, ktorým pomáhaš, a že novinárov na to nepotrebuješ.“

„Stále si to myslím, no táto novinárka bola neodbytná. Naháňa ma celé mesiace a dožaduje sa stretnutia. Tak som sa rozhodol, že urobím výnimku. Chce urobiť reportáž v sobotu napoludnie a ja som si naplánoval plavbu, na ktorú som počas rozhovoru s ňou zabudol. Sľúbil som babke aj sestre Caroline, že ich vezmem na loď. Ak by som im povedal, že z toho nič nebude, boli by sklamané. Carol určite. Tá sa na to veľmi teší.“

„A odo mňa chceš, aby som vzal tú reportáž za teba, však?“

„Viem, aký názor máš na novinárov, no nerád by som sklamal Caroline. A firmu poznáš rovnako dobre ako ja. Vlastne si dovoľím povedať, že lepšie.“

„Collin, veľmi dobre vieš, že novinárov neznášam.“

„Potrvá to hodinu, maximálne dve. Len im odpovieš na zopár otázok. Uvidíš, bude to rýchle. Počkajú ťa v sále dva.“

Tonny, muž s fúzikmi, ktorý by mi pokojne mohol byť otcom, si povzdychne. Nechce sa mu do toho, no viem, že som na dobrej ceste k tomu, aby som ho zlomil.

„No tak. Zachráň ma. Hm? Vezmeš to za mňa?“

„Mám inú možnosť?“

Usmejem sa. „Obávam sa, že nie. Už je to dohodnuté.“

„Dobre teda. Urobím to, no naposledy.“

„Máš moje slovo. Ďakujem. Do smrti budem tvojím dlžníkom.“

„O smrti nehovorme, inak ju privoláme.“

Zasmejem sa. Tonny je trochu poverčivý, no rozumne jeho slová ignorujem. Odpijem si kávy, ktorá už vychladla, a Tonny sa pohne.

„Ak je to všetko, mám nejaké povinnosti,“ povie a vo vrecku sa mu rozozvučí mobil. Rýchlo sa poň natiahne, a keď

ho vyberie, poviem: „Samozrejme, choď a nezabudni na poradu o jednej.“

„Myslím na to,“ uistí ma, potichu opustí moju kanceláriu a prijme hovor.

Deň plynie, ako má. Porady strieda obed, neskôr večera, a keď sa konečne zmorený vrátim domov, túžim len po posteli a tichu. Namiesto toho ma čaká našťavaná tvár môjho mladšieho brata Jamieho, ktorý by ma najradšej videl na kolenách a s rukami v odpadkoch.

S bratom sme nikdy nevychádzali dobre. Jamie bol vždy veľmi samolúby a sebecký. Ak sa svet netočil iba okolo neho, bolo všetko zle.

Stále čakám, že z toho vyrastie, dospeje, veď roky by na to už mal, no on je úplne mimo. Stará mama hovorieva, že sa podal na nebohého starého otca z matkinej strany, ktorý bol presne taký istý.

Stretávam ho práve vo dverách. Ja vstupujem dnu, môj svetlovlasý brat je na odchode.

„Máš nejakú naponáhlo,“ poviem prísne a on sa na mňa pozrie. Zastane a prebodne ma zlostným pohľadom.

Keď naši rodičia umreli, prevzal som rodinnú firmu, a stal sa tak pre Jamieho a Caroline otcom. Bohužiaľ, Jamie to bral z mojej strany ako povyšovanie, rivalitu a odvtedy sa z nás stali nepriatelia, ktorí spolu večne súperia.

„Idem von!“

Pozriem sa na hodinky na ruke. „Je osem. Kam máš namierené takto neskoro večer?“

„Je piatok, idem žiť.“

Prejde okolo mňa, no neodpustím si poznámku, ktorá ma páli na jazyku.

„Za peniaze, ktoré si si zarobil?“

Môjmu bratovi akoby niekto stúpil na otlak. Viem, že som brnkol na citlivú strunu a môj mladší brat teraz vybuchne ako

odistený granát.

Otočí sa, zatne zuby a pristúpi ku mne. Nie preto, aby ma udrel, to si nedovolí, ale preto, aby mi chrstol do tváre spleť výčitiek, nadávok a arogantných poznámok.

„Vyskakuješ, lebo si pán Wain? Lenže aj ja som Wain, braček, a verím tomu, že keby náš otec nezomrel, prenechal by firmu mne.“

„Lebo si bol jeho maznáčik?“ otriem mu o nos príkro. „Stal som sa riaditeľom, lebo som starší a mám oveľa viac skúseností ako ty, Jamie. Ak by si nebol taký zadubený sebec, dávno by si sa stal súčasťou podniku.“

„Ako tvoj predák? Na to ti seriem, Collin. Ja som mal byť riaditeľom. Ja a nie ty! Veď teba otec ani nemal rád.“

„Máš pravdu. Vždy mal radšej teba a Caroline, no to neznamená, že si to miesto nezaslúžim. Drel som po jeho boku deň čo deň, aby som sa raz mohol s hrdosťou postaviť na čelo podniku.“

„Bol som v nevýhode, lebo som bol druhorodený syn. Ak by som bol starší...“

„Tak čo?“ vyšteknem zúrivo. „Myslíš si, že by ti otec prenechal firmu? Veď nevieš napísať ani žiadosť o zamestnanie. Ako by si prispel k rozvoju podniku?“

„Mám rovnaké práva ako ty. Ja som mal byť riaditeľom. Ja som sa mal stať majiteľom, nie ty!“ kričí, až sa otriasa celý dom. „No počkaj, drahý braček, jedného dňa sa karty obrátia. Raz bude všetko patriť mne.“

„Jedine cez moju mŕtvolu!“ precedím pomedzi zuby.

Jamie sa usmeje, doslova ako blázon. Akoby som ho tou správou potešil, lenže ja sa umrieť nechystám.

„Nech je po tvojom!“ dodá pokojne a odíde.

Počuť len buchnutie dverí, ktoré rozozvučia halu, keď nimi môj tvrdohlavý brat prejde.

„Collin, synak,“ zalamentuje babka, ktorá príbehne ku